

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. T.,**
nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem

zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem,
sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-925/ZA-ZA11-ZA20-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna v částce 10 466,50,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-925/ZA-ZA11-ZA20-2017, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil dostatečně stav věci, porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, porušení § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl potřebné důkazy, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, protože rozhodnutí žalovaného je nedostatečné v tom, že z něj nejsou dostatečně zřejmé úvahy, kterými se žalovaný řídil při posuzování podkladů, porušení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný neměl žádost posoudit jako nepřipustnou, porušení § 25 písm. i) zákona o azylu, protože řízení nemělo být zastaveno a konečně porušení § 14a odst. 1, § 14a odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu, neboť žalovaný neposoudil nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce namítá, že si je sice vědom, že část důvodů, které uvedl, se vztahuje nadále k incidentům spojených se smrtí otce a situací na Ukrajině, což jsou důvody, které již byly řešeny v předchozím řízení, avšak uváděl i nové skutečnosti, a to sice existence rodinného života na území ČR, což je podle něj relevantní ve vztahu k posouzení § 14 a 14a odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
4. Konkrétně uvedl, že žije dva roky ve společné domácnosti se svojí družkou, která má povolení k trvalému pobytu a je občankou Ruské federace. Aktuálně řeší možnost uzavření sňatku. Oba zvažovali i možnost realizace společného života na Ukrajině, ale nakonec takové řešení považují za nemožné. Družka žalobce je občankou Ruské federace, kdy po anexi Krymu jsou obecně obyvatelé Ruska diskriminováni. Družka žalobce navíc v ČR žije od dětství a je studující, návrat do Ruské federace není pro ni realizovatelný. Tuto skutečnost žalovaný chybně nehodnotil jako novou a azylově relevantní.
5. Žalobce si uvědomuje, že pouhá skutečnost rodinných vazeb není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, nicméně za určitých okolností tomu tak může být. Jako vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu musí být hodnocena situace, pokud by vycestování bylo v rozporu mezinárodním závazky – konkrétně článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Také judikatura Nejvyššího správního soudu tento důvod mezinárodního závazku zcela nevylučuje z důvodů, pro které lze udělit doplňkovou ochranu. Žalobce poukazoval na to, že družka v ČR žije od narození a na Ukrajině by jako občanka Ruské federace měla v aktuální situaci velice složité postavení. V Ruské federaci pak nikdo z nich nemá žádné vazby, na Ukrajině jmenovaný nemá žádné zázemí vzhledem k devítiletému pobytu v ČR. Zákon o pobytu cizinců, na který obecně poukázal žalovaný, přitom žádné řešení pro sloučení nenabízí.
6. Žalobce se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí a uvedl, že jsou v nich sice obsaženy informace o tom, že je v Kyjevě pořádek, ale že sám žalobce je z malé vesnice, kde právo a zákon nefunguje, tak, jak mohou naznačovat obecné studie. Dále rozvedl, že zákony se v obci S., odkud pochází, vůbec nedodržují a situace se od doby jeho odchodu z

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jeho domovského města nezlepšila, což ví, neboť si pravidelně telefonuje s nevlastní matkou. Dále poukazuje na vysokou míru korupce v řadách zastupitelstva města, které drží v rukou veškerou moc, a plně ovládá i policii. Podle žalobce není zřejmé, jak bylo ve správním řízení a následném rozhodnutí vůbec s informačními zdroji naloženo důkazně, stejně jako s jeho vyjádřením. Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce mechanicky bez důkladného individuálního posouzení jeho situace, omezil se toliko na výčet aktuálních materiálů, ze kterých údajně čerpal při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, avšak konkrétní informace z těchto zpráv nikde neuvádí, nijak s nimi nepracuje, v čemž žalobce spatřuje rozpor s § 3 správního řádu.

7. Žalobce poukazuje také na skutečnost, že bezpečnostní situace na Ukrajině opět eskaluje, neboť v období 16. 1. 2018 probíhaly před ukrajinským parlamentem násilné demonstrace, za současného zásahu policie, kdy bylo zraněno několik lidí. Parlament hlasoval o přijetí návrhu zákona o opětovném začlenění Krymu, dále Rámec pro ozbrojené síly Ukrajiny a především na oficiální definování klíčových podmínek a označení samotného konfliktu, kdy doposavad byl konflikt na Ukrajině označován jako protiteroristická operace. Při schválení zákona se bude Ukrajina oficiálně a otevřeně odvolávat na konflikt jako na „ruskou ozbrojenou agresi.“
8. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a odkazuje na obsah správního spisu. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí a shledal ji nepřípustnou. V rámci správního řízení žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by se bylo možné domnívat, že by mohl být vystaven nebezpečí pronásledování či vážné újmy, a které by odůvodňovaly opětovné hodnocení jeho žádosti. Žalovaný dodal, že institut mezinárodní ochrany je zcela mimořádný, nelze jej využívat pro legalizaci pobytu, přičemž v případě žalobce nebyla žádná skutečnost, která by mohla udělení mezinárodní ochrany odůvodnit.
9. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
10. Důvodem podání opakované žádosti žalobce byly problémy související s úmrtím žalobcova otce, tedy tytéž skutečnosti jako žalobce zmiňoval v předchozí žádosti. Volá si s nevlastní matkou a od ní se dozvídá, že policisté se na žalobce ptají. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, je zdravý, svobodný, křesťanského vyznání a bez politického přesvědčení.
11. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 3. 4. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že když byl v roce 2013 na Ukrajině na pohřbu svého otce, obdržel potvrzení od lékaře, že příčinou smrti otce byl infarkt, avšak žalobce se domníval, že byl otec zavražděn, neboť měl na krku velkou jizvu. Proto začal věc řešit s policií. Zjistil, že otec nechtěl prodat místo pro stavbu obchodního střediska, kde chtěl stavět starosta, neboť na uvedeném místě otec žalobce sám podnikal. Žalobce se obracel i na policejní ředitelství, ale bylo mu vyhrožováno, že nevezme-li žádost zpět, bude zabit, dostal také pár ran, od té doby má žalobce informace o tom, že se tito muži po něm stále ptají a může mu z jejich strany být ublíženo nebo dokonce může být i zavražděn.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

12. Dne 23. 1. 2018 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že se k nim vyjádřit nechce a konstatoval, že z podkladů se lze dočíst, že v Kyjevě je pořádek, to se však nedá říci o malé vesnici, odkud žalobce pochází a kde má veškerou moc starosta. Zároveň poukázal na svůj vztah s občankou Ruské federace, kdy žalobce by klidně odjel i s ní, ale na Ukrajině nemají rádi Rusy, a pokud by jeli do Ruska, nemají tam zase rádi Ukrajince.
13. Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2015, č.j. OAM-343/ZA-ZA02-P17-2015, žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž na základě dostupných informací nedošel k závěru, že by se ozbrojený konflikt mohl přenést do Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, a jejíž bezpečnostní situace je dle názoru žalovaného stabilní. Relevantní neshledal žalovaný ani tvrzení žalobce ohledně jeho obav z možného nástupu vojenské služby. Ohledně problémů s osobami v souvislosti s úmrtím otce žalovaný konstatoval, že žalobce se neobrátil na žádné další státní orgány, aby situaci řešil, ty mu proto ani nemohly poskytnout ochranu. Nebyla tím splněna podmínka dle azylového zákona, aby žalobce vyčerpал ve vlasti dostupné prostředky. Žádost o mezinárodní ochranu by měla být až tím skutečně posledním prostředkem. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, která však byla rozsudkem zdejšího soudu č.j. 4 Az 29/2015-24 ze dne 28. 4. 2017 zamítnuta, proti tomu podal žalobce kasační stížnost, která byla následně usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 177/2017-38 ze dne 5. 10. 2017 odmítnuta.
14. Dne 31. 1. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný porovnal důvody uvedené žalobcem v prvním a druhém řízení a konstatoval, že v původní žádosti uvedl žalobce naprosto totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy neochotu vrátit se do vlasti z důvodů obav z lidí a policistů, kteří se na něj ptají v souvislosti s úmrtím otce. Žalobce však neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné opětovně posoudit možné udělení mezinárodní ochrany. K nově tvrzené skutečnosti, že má dva roky vážný vztah s občankou Ruské federace, žalovaný uvedl, že pokud chce žalobce realizovat svůj rodinný život na území ČR, má možnost využít k tomu patřičné instituty českého právního řádu. Nic mu nebrání žít i s partnerkou tam, kde budou oba splňovat podmínky pobytu. Tato skutečnost nijak nehovoří o situaci v zemi pobytu žalobce, tím méně o tom, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
15. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“

19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“
21. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjišťoval, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného a nedošlo ani k žádnému z tvrzených porušení ustanovení právních předpisů.
22. K námitce, že žalovaný měl věnovat větší pozornost možnému nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v souvislosti s posouzením situace v jeho zemi původu, soud konstatuje, že žalobce uvedl v žádosti naprosto shodné důvody jako ve své předchozí žádosti, tedy obavu z možného jednání policistů v souvislosti s úmrtím jeho otce, kdy by jej mohli v krajním případě i poslat do války.
23. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“
24. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

25. Politickou a bezpečnostní situaci se žalovaný zabýval již při posuzování první žádosti žalobce, přičemž z dostupných informací zjistil, že žalobci nebezpečí vážné újmy při návratu nehrozí. Žalobce pochází ze Zakarpatské Ukrajiny a ozbrojený konflikt, jehož existenci žalovaný v žádném případě nepopírá, probíhá ve východních oblastech země. Oblast původu žalobce je pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Na straně 9 rozhodnutí o první žádosti žalovaný podrobně své úvahy odůvodnil. Za účelem posouzení aktuální situace na Ukrajině a jejího porovnání se situací v době předchozí žádosti žalobce, si žalovaný obstaral ve správním řízení o druhé žádosti podklady nové, aktuální. Jejich výčet uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel jednak z informací od renomovaných institucí, které se zabývají problematikou lidských práv a monitorováním bezpečnostní situace, o jejichž odborné úrovni a relevanci nelze mít pochyb, tak z výpovědi samotného žalobce a spisového materiálu. K tomu soud podotýká, že žalobce měl možnost se s podklady seznámit, vyjádřit se k nim a vznést případné námitky či návrhy na jejich doplnění, kdy však žalobce pouze zopakoval svá předchozí tvrzení a uvedl, že na Ukrajině se zákony nedodržují tak, jak uvádí informace žalovaného a obává se návratu.
26. Soud má za to, že z jednání žalobce je patrná účelovost jeho jednání, kdy je patrné, že se snaží cestou žádostí o mezinárodní ochranu legalizovat v ČR svůj pobyt. Tvrzeními ohledně okolností souvisejících s úmrtí otce žalobce a jeho možnými obavami z návratu z důvodu, že by mohl být pronásledován ze strany policistů, kteří se zabývali jeho žádostí o posouzení úmrtí otce, se žalovaný meritorně zabýval již v původním řízení, přičemž jeho závěr byl též potvrzen zdejším soudem. Opakovanou žádost podal pouhý měsíc poté, co byla odmítnuta kasační stížnost proti rozhodnutí o původní žádosti, přičemž mu muselo být zřejmé, že uvádí opětovně tytéž skutečnosti, a bude tedy zjevně neúspěšný. Žalovaný se navíc bezpečnostní situaci v zemi znovu zabýval, přičemž vyšel z aktuálních podkladů a soud se ztotožňuje se závěrem, že s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině z žádných dostupných informací nevyplývá, že by žalobci při návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy v souvislosti s tamní politickou a bezpečnostní situací. Z dostupných zdrojů není zřejmá žádná podstatná změna tamní situace. Obavy z možného nástupu vojenské služby byly žalovaným rovněž řádně zkoumány v předchozím řízení, ani v tomto případě se tedy nejedná o žádnou adekvátní novou skutečnost.
27. Není proto pravdou, že by žalovaný opomenul se těmito otázkami zaobírat. Pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

28. Nově byl žalobcem uveden jeho vztah s přítelkyní, občankou Ruské federace, se kterou má žít dva roky. K tomu soud uvádí, že ani v tomto případě není pravdou, že by se žalovaný touto skutečností nezabýval, avšak ani v tomto případě se nejedná o azylově relevantní novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Sice byla splněna podmínka, že tato skutečnost nebyla bez zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím řízení, avšak nejedná se o skutečnost, která by svědčila o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo by mu mohla hrozit vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nejedná se o skutečnost natolik výjimečnou, aby odůvodňovala podání nové žádosti. Jelikož žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, nebyly naplněny podmínky pro meritorní posouzení opakované žádosti, která byla shledána nepřipustnou a řízení o ní zastaveno. Předmětem meritorního zkoumání proto nebyla ani nová skutečnost o partnerském vztahu žalobce, neboť ani tuto nelze považovat za skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu a její vztah k možnému udělení azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle 14a odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 2 písm. d) je proto bez významu. K tomu soud ještě podotýká, že uvedená skutečnost by ani v případě, že by zde byla již v první žádosti, nebyla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť tvrzený vztah k přítelkyní není sám o sobě nikterak výjimečný natolik, aby mohlo vycestování žalobce založit porušení mezinárodních závazků ČR. Soud je téhož názoru jako žalovaný, že žalobci nic nebrání realizovat svůj rodinný život na území ČR, pokud budou oba partneři disponovat platným pobytovým oprávněním. Žalobce může též i s partnerkou vycestovat a realizovat své rodinné vazby ve státě, kde budou oba pobývat legálním způsobem. Na tom nemůže nic změnit ani absence zázemí žalobce na území Ruské federace nebo jeho neochota vrátit se do vlasti. Zároveň nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce navázal vztah po zamítnutí jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobci tak nemohlo vniknout legitimní očekávání, že bez dalšího bude moci realizovat svůj soukromý život na území ČR.
29. Jak rovněž správně podotkl žalovaný, institut mezinárodní ochrany je mimořádný a nelze jej zaměňovat s mechanismy dle zákona o pobytu cizinců. Pokud má žalobce zájem svůj pobyt v ČR legalizovat, je zapotřebí tak učinit cestou tohoto zákona. K tomu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“
30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
32. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu ve výši 10 466,50,- Kč, která se skládá z odměny za dva a půl úkonu právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif), doplnění žádosti o přiznání odkladného účinku (1/2 úkonu) a sepisu podání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

(doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva a půl úkonu právní služby po 300,- Kč celkem tedy 8 650,-Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1 816,50,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.